

РЕШЕНИЕ

№ 39213

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8214** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е подадена жалба от от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез юрк. М. М., против решение № 2456/03.07.2025 г. по НАХД №7648/2025 г. по описа на СРС, НО, 116 състав.

С решението е изменено издаденото от касатора Наказателно постановление /НП/ № 22-2500165/22.04.2025 г., с което на „Хоумноейт“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. – управител, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, офис 9, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗБУТ/ във връзка с чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“ /Наредбата/, като е преквалифицирано нарушението в маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ и е намален размерът на имуществената санкция от 2000 лева на 100 лева.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното решение, противоречието му с материалния закон и постановяването му при съществени процесуални нарушения. Счита, че липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно и намаляване на размера на имуществената санкция и че процесното нарушение е с висока степен на обществена опасност, доколкото поставя в риск живота и здравето на работниците. Счита също, че

санкционираното лице следва да заплати сторените от АНО разноски в пълен размер, независимо от изменението на наказателното постановление. Моли за отмяна на въззивното решение, вкл. в частта за разноските, присъдени в полза на „Хоумноейт“ ЕООД, и постановяване на друго, с което издаденото наказателно постановление да бъде потвърдено. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът, редовно призован, се представлява от адв. П., която оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Софийски районен съд е приел за установена фактическата обстановка, изложена в Наказателно постановление № 22- 2500165/22.04.2025 г. , издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. „Хоумноейт“ ЕООД извършвало икономическа дейност с трудов травматизъм по-висок от средния за страната (строителна дейност).

На 17.02.2025 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на „Хоумноейт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. – управител, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, офис 9.

При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство се установило от свидетеля Л., че работодателят „Хоумноейт“ ЕООД извършва икономическа дейност с трудов травматизъм по-висок от средния за страната (строителна дейност) в обект – „Многофамилна жилищна сграда с подземни гаражи“ в УПИ VI-6143, 6145, 6146, кв. 49, м. „М. долина“ от I до VI част, в район „Студентски“, [населено място]. При посещението на място било установено да полага труд лицето Я. М. Н.. Същият декларирал изпълняваната работа, размера на трудовото си възнаграждение, почивните дни през седмицата, работното си място и работодател - „Хоумноейт“ ЕООД.

Правоотношението между лицето и дружеството било установено от контролните органи като трудово. В тази насока свидетелствал представеният трудов договор от 17.02.2025 г., по силата на който Я. Н. изпълнява от същата дата длъжността „общ работник“ при търговското дружество. Последното се задължило за сметка на това да осигури на служителя здравословни и безопасни условия на труд и да му заплати уговореното в трудовия договор възнаграждение. Установено било, че работодателят не е изпълнил задължението си да застрахова за риска „трудова злополука“ своя работник, за което бил съставен протокол за извършена проверка № ПР2506907 от 12.03.2025 г., в който било отразено, че „Хоумноейт“ ЕООД, в качеството му на работодател, е допуснало нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. В деня след извършената проверка жалбоподателят сключил задължителна застраховка „Трудова злополука“ към „Дженерали Застраховане“ АД, обективирана в застрахователна полица № 0111250855000777 от 18.02.2025 г. за групова застраховка „Задължителна трудова злополука“, ведно с Приложение № 1 към същата, в което било дадено описание на покритите рискове и обезщетения, както и списък на застрахованите лица по полицата, в който под № 21 фигурирал и назначеният на длъжността „общ работник“ Я. М. Н..

При тези данни, актосъставителят Л. съставил АУАН № 22-2500165 от 12.03.2025 г. срещу дружеството, за неизпълнение на задължението му към датата на сключване на трудовия договор да застрахова своя работник Я. Н. за риска „трудова злополука“, в нарушение изискванията на чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ и чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“.

АУАН е съставен в присъствието на представител на дружеството-жалбоподател, на който по надлежния ред е връчен препис от него. Възражения не са направени.

Въз основа на така съставения АУАН и при идентично описание на фактическата обстановка е издадено обжалваното Наказателно постановление № 22-2500165/22.04.2025 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на „Хоумноейг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ във връзка с чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. В основата на фактическите си изводи съдът кредитирал показанията на актосъставителя Л. и останалия, събран по делото доказателствен материал - протокол за извършена проверка, трудов договор, застрахователна полица за застраховка "трудова злополука" към и списък на застрахованите лица към него с дата, последваща тази на проверката.

Следва да се подчертае, че по отношение на фактическата обстановка не е налице спор по делото. Правилно е възприетото от СРС, че установеното фактическо положение осъществява състава на административно нарушение по чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ДВ, бр. 124/97 г. / и чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука"/ДВ, бр. 15 от 2006 г.

Съгласно чл. 52, ал. 1 ЗЗБУТ "Работещите, които извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, се застраховат задължително за риска "трудова злополука" за сметка на работодателя при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет. " С тази разпоредба е предвидено задължение за работодателя, каквото качество несъмнено има „Хоумноейг“ ЕООД спрямо лицето Я. Н., да застрахова за своя сметка за риска "трудова злополука" работещите, които извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет.

Такъв акт на Министерски съвет е Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука" приета с ПМС 24 от 06.02.2006 г. /обн ДВ бр. 15 от 2006 г. /. Съгласно чл. 2, ал. 1 от нея: "На задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основаната или спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната."

Така описаното нарушение е от вида на продължените нарушения и неговият състав се осъществява непрекъснато до преустановяване на противоправното бездействие (несключване на необходимата застраховка). В случая такава е сключена на 18.02.2025 г. и е с начална дата на покритие следващия ден – 19.02.2022 г., когато и нарушението е преустановено. Датата на нарушението правилно е определена от актосъставителя и АНО като датата на сключване на трудовия договор с работника – 17.02.2025 г., която е и датата на фактическо изпълнение на задълженията на работника, видно от договора, доколкото именно тогава възниква задължението на работодателя да го застрахова.

Съгласно приложимата Заповед № РД-06-45 от 30 октомври 2024 г. обнародвана в Държавен вестник, брой 97 от 15.11.2024 г., регламентираща коефициент на трудов травматизъм над средния, за жалбоподателя безспорно е съществувало задължение да застрахова работника, което

същият безспорно не е сторил. Съдът намира, че всички елементи от обективната съставомерност на нарушението са описани надлежно – посочена е длъжността на работника, че същата е с коефициент на трудов травматизъм над средния, респективно, че работникът не е бил застрахован със задължителната застраховка.

Относно възражението, че не са налице предпоставки за определяне на случая като маловажен, съдът намира за необходимо да отбележи следното:

Разпоредбата на чл. 415в КТ (нов - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм., бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) урежда привилегирован състав спрямо всички нарушения по КТ, включително и тези, описани в чл. 413, ал. 2 КТ. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съдът приема, че в случая е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 415 в, ал. 1 КТ. В посочената разпоредба са поставени две условия, за да може нарушение на трудовото законодателство да бъде прието за маловажно такова – да е отстранено веднага след установяването му по надлежния ред и от нарушението да не са произтекли вредни последици за работници или служители. В случая нарушението не е отстранено веднага след констатирането му, същото е формално, поради което и наличието или липсата на вредни последици не следва да бъде обсъждано при преценка приложението на чл. 415 в КТ. С оглед на това, настоящата съдебна инстанция споделя изцяло доводите на СРС и не намира за необходимо да ги преповтаря.

Така промененият размер на наложената имуществена санкция според настоящия съдебен състав се явява в съответствие с нормата на чл. 415в КТ, като липсват предпоставки същият да бъде изменен.

Относно възражението за неправилно разпределение от страна на въззивната инстанция на сторените пред нея разноски, съдът намира за неоснователна жалбата и в тази ѝ част.

Според чл. 63д /Нов – ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г./, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл.143 от АПК не третира въпроса за разноските при частична отмяна или изменение на административния акт, поради което и на основание чл.144 АПК следва субсидиарно да бъдат приложени нормите на ГПК. В тази насока са и мотивите на Върховния административен съд, изложени в Тълкувателно решение №3/13.05.2010г. по тълк. дело №5/2009г. Съгласно на чл.78, ал.1 ГПК заплатените от ищеца такси и разноски в производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая жалбоподателят във въззивното производство е оспорвал НП с наложена имуществена санкция от 2000 лв. за едно извършено от него административно нарушение, като понастоящем е налице решение, с което санкцията е намалена на 100 лв. поради маловажност на нарушението. Следователно, като краен резултат, макар и с изменено НП в частта с размера на санкцията, за жалбоподателя в съдебното оспорване е бил налице позитивен резултат, тоест, доколкото жалбата е била частично основателна, то разноски се дължат.

По изложените съображения административният съд намира, че атакуваното решение на районния съд, с което е изменено Наказателно постановление № 22-2500165/22.04.2025 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. е правилно и законосъобразно и е постановено при липса на съществени нарушения на процесуалните правила. Подадената против него касационна жалба е неоснователна. Поради което проверяваният съдебен акт следва да бъде

оставен в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4, във вр. с ал. 1 от ЗАНН, основателно е искането на ответника по касационната жалба за присъждане на сторените по делото разноси, които предвид представения списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна защита и съдействие, са в размер на 1000 лева за адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр.1 от АПК, Административен съд София – град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2456/03.07.2025 г. по НАХД №7648/2025 г. по описа на СРС, НО, 116 състав.

ОСЪЖДА Главна инспекция по труда да заплати на „Хоумноейт“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. – управител, сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща сторените по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.